

7 OM ALICE A. BAILEYS BOK THE REAPPEARANCE OF THE CHRIST

¹I det följande företas en granskning av *The Reappearance of the Christ* (Kristi återuppträdande) av Alice A. Bailey. Redan beträffande bokens utarbetande förekomma motsägande uppgifter. Det har sagts, att lärjungar medverkat vid bokens framställning. På ett annat ställe sägs D.K. vara ende författaren. Det senare förefaller osannolikt av skäl som nedan ska anföras.

²På sidan 6 sägs, att Christos var den förste i vår historia som direkt överförde kosmisk essential (22–28) energi till vår planet. Uppgiften förefaller icke endast osannolik utan även omöjlig. Att en individ, som stod i begrepp att förvärva 43-medvetenhet, skulle med förbigående av alla högre instanser (planet- och solsystemregering och ännu högre instanser) överföra energi från värld 28, faller på sin egen orimlighet. Det är icke det enda ställe där AAB tillskriver Christos förmågor, som endast kunna ha förvärvats av individer i kosmiska naturriken. Överallt lyser igenom före detta kristna missionären, som aldrig kunnat frigöra sig från gamla kristna fiktioner och som låter detta färga av sig på framställningen. Förtroende för hennes insikt, omdömesförmåga och exakthet ger det ej. AAB använder beteckningen “gud” på sådant sätt och i sådana sammanhang, att den i kristna terminologien hemmastadde får föreställningen, att därmed avses kristna gudsuppfattningen. Endast på något enstaka ställe i de av AAB utgivna verken ges en exaktare definition. Oftast ifråga om gud eller christos äro emellertid begreppen alltför oklara. Christos framställs ibland såsom förmedlare mellan gud och människa. Naturligtvis fattas detta av de kristna i gamla bemärkelsen. Man får intrycket, att det gäller att särskilt vinna de kristna för hennes förkunnelse och att det då inte kan skada, om man låter dem ha kvar sina fiktioner tills vidare.

³Även Annie Besant offrade alltför mycket av klarheten och hade intet emot tvetydigheter, om man därmed lättare kunde värva proselyter. Man fruktade tydligen att “stöta bort läsarna” genom att alltför tidigt beröva dem deras vanföreställningar. Emellertid finnas de som kräva klarhet, exakthet, saklighet och vägra uppge detta krav för att tillgodose emotionalistens längtan efter gamla illusioner.

⁴Religion i praktisk betydelse är känsla, och illusioner äro motsats till filosofi, som är klar logisk tanke. Naturligtvis finnas de, som ge termen “religion” en mer omfattande betydelse och mena, att religion är sammanfattning av kärlek och visdom. Detta är teosofernas definition på “buddhi”, essentialitet (46). Den är emellertid missvisande. Visdom och kärlek äro mänskliga begrepp. Essentialitet ligger över mänsklig uppfattningsförmåga. Närmast kan den översättas med enhet – enhetsmedvetenhet, jagens oförstörbara broderskap, i vilket missförstånd äro uteslutna. Det högsta individen såsom människa kan komma till är inte enhet utan strävan till enhet.

⁵Esoterikern vet, att det icke finns någon “medlare” mellan gud – planethierarkien, planetregeringen, solsystemregeringen etc. – och människan. De kristna bli mycket förvånade, när man säger dem att gud, som de fantisera så mycket om, vår planets högste härskare, icke ens vet att de existera. Han har annat att göra än syssla med dessa okunniga, själviska varelser. Han tillser att den planetariska organisationen, som övervakar tillvarons tre aspekter inom planeten, fungerar som den skall, att evolutionen fortskrider enligt natur- och livslagar. Medveten om en mänsklig individ blir han först, när denne förvärvat kausalmedvetenhet och gör sitt inträde i femte naturriket. En blick är nog för honom att konstatera den monadens förflutna existensformer i de fyra lägsta naturrikerna, individuella särarten och framtida livsuppgifter. I den fulländade planetorganisationen, för vilken han ansvarar, är allting så väl ordnat, att icke en enda monad kan föreslå någon som helst förbättring. Livet förlöper som det måste enligt natur- och livslagar och individernas strävan till självförverkligande. Det är icke livets fel, att monaderna med

självförvärvat repellerande grundtendens göra mycket för att försvåra planethierarkiens och planetregeringens arbete. Det blir på deras ansvar som de så sin dåliga sådd till dålig skörd. Livet gör sitt och går vidare. Mänskligheten sår och skördar vad den sått. Den kan på sin höjd fördröja utvecklingen men icke hindra frammarschen. Allt fler på lägre utvecklingsstadier arbetar sig upp till högsta. Vill den stora eftersläpande massan icke följa med utvecklingstempot, så får den i sinom tid fortsätta på ett annat klot och med lägre utgångsläge.

⁶Enligt gnostiken kommer en budbärare från planethierarkien, det vill säga en avatar, när en världsepok går mot sitt slut eller en ny tagit sin början, när vårdagjämningpunkten går in i en ny zodiakkonstellation. Den gamla, mer än tvåtusenåriga civilisationen (i detta fall den kristna) har gjort sin insats i utvecklingen och behöver ersättas med en ny livsåskådning, som bättre svarar mot mänsklighetens nya utvecklingsstadium.

⁷Enligt kyrkofädernas förvrängda uppfattning skulle Christos "återkomma för att döma levande och döda". Det är tre misstag i en enda sats, vilket torde statistiskt motsvara den verklighetsfrämmande, för att icke säga livsfientliga, förkunnelsen.

⁸Gud dömer ingen. Människan är sin egen domare genom sin goda eller dåliga sådd, som långsamt mognar till skörd. Vår planethärsare är, liksom alla i högre världar från och med värld 46, idel kärlek, förenad i oskiljaktig enhet med allt. Det finns ingen död, monaden (och allt består av monader) är odödlig, men alla materieförmer upplösas och därmed monadernas höljen, och vi få ständigt nya, så länge vi behöva av det slaget. Avataren – budbäraren – återkommer för att ge förnyad hjälp åt de inkarnerande och lägga grunden för en ny livsåskådning och en ny kultur.

⁹Enligt kristna trosbekännelsen sitter Christos på guds högra sida. Christos är högste chef för planetens undervisningsdepartement. Han konfererar givetvis flitigt med planetregeringen och dess högste chef, men planethierarkien består av individer tillhörande femte och sjätte naturrikerna, och planetregeringen består av individer tillhörande andra och tredje gudomsrikerna, fränsett konungen, som ingått i fjärde gudomsriket. Christos tillhör första gudomsriket och kommer i och med sin definitiva sista inkarnation, som Buddha gjort före honom, att förvärva inträde i andra gudomsriket.

¹⁰Detta visste gnostikerna, de äkta och icke någon av de sjuttio falska gnostiska sekterna, som religionshistorikerna ta för äkta. Om de äkta gnostikerna veta historikerna ingenting. Vad de lärde i sina hemliga kunskapssamfund har förblivit hemligt. Om någon av de gamla äkta gnostikerna kommer att publicera läran, återstår att se. Det vore önskvärt, så att ännu en av de otaliga historieförfalskningarna avslöjades. Det är på tiden, att historien skrivs om av dem som varit med, så att man slipper dessa amsagor, rövarhistorier och berättelser för den mognare ungdomen, som historien i alltför stor utsträckning utgöres av.

¹¹Avatarer måste komma med vissa mellanrum. Den sanning de förkunna blir under århundradenas lopp allt mer förvrängd till oigenkännlighet av "de lärde", som ta hand om densamma och anpassa den efter sin snusvishet, allt efter de makthavandes behov. Detta är ett av skälen, varför kunskapen om tillvaron och verkligheten alltid givits och även i fortsättningen kommer att meddelas endast i hemliga kunskapsskolor. Den del av den hemliga kunskapen, som sedan 1875 fått publiceras, avser endast några fundamentala fakta, nödvändiga för att avhjälpa den rådande totala desorienteringen och ge filosofer och vetenskapsmän en grund att utgå ifrån. Men ännu finns det mesta att upptäcka i de mänskliga världarna, sådant som skulle missbrukas till mänsklighetens och livets förintelse på vår planet, om oansvariga finge del av den. Den kunskapen kunna de göra anspråk på som tillgodogjort sig den kunskap som redan finns och oförtrutet söka vidare för att med sin ständigt fördjupade kunskap allt bättre kunna tjäna livet. De utgöra den verkliga eliten och kunskapens pionjärer. Att deras lott alltid förblir martyrens hör med till "kulturens offerväsen". Den som är "före sin tid" måste alltid räkna med missförstånd och förakt, icke minst från de härskande auktoriteternas sida. Det är ju oundvikligt, eftersom ingen kan förstå det som ligger över egna utvecklingsnivån.

¹²De, som under lång utbildningstid och med arbete, möda och allsköns uppoffringar sent omsider förvärvat ett enormt kunskapsförråd och utbyggt ett logiskt grundat tankesystem, äro i de allra flesta fall för alltid bundna vid detta. De sakna möjligheter, det vill säga: tid, kraft etc. att tillägna sig ett nytt. Därmed bli de i tider av filosofiska och vetenskapliga revolutioner ett hinder för intellektuella utvecklingen. Vad man borde kunna hoppas av dem är att de icke bemötte det nya med sådan frenetisk opposition och sådant överlägset förakt. En smula ödmjukhet inför insikten om mänsklighetens och vetenskapens enorma forskningsuppgifter skulle icke missklä dem. I nästa liv få de en ny chans att lära mera, så deras ålders oförmåga att förstå det nya torde icke behöva medföra något underlägsenhetskomplex. Alla ha sin givna begränsning, men den är endast för ett kort uppehåll i den fysiska världen. Snart äro vi tillbaka och få nya perspektiv.

¹³Det finns många slag av avatarrer, om man därmed menar alla som uppgått i högre naturriken. De flesta tillhöra det femte. Att dessa i regel icke framträda, utan låta sina lärjungar meddela nya fakta på sätt de bäst kunna, skyddar dem själva och ger lärjungarna goda tillfällen att lära och utvecklas. Tyvärr kunna vi icke alltid räkna på att deras lärjungar äga önskvärd kapacitet, men dessa ha förvärvat rätten till denna chans.

¹⁴Vår kosmos, en av otaliga, har redan i ett otal eoner varit en fulländad organisation, i vilken solsystem formats och upplöstes som "på löpande band".

¹⁵De nya solsystem som tillkomma formas av jag tillhörande femte gudomsriket (15–21). Evolutionen inom solsystemen ledes av jag i lägre gudomsriken. Det säger sig självt, att dessa jag utvecklats i längesedan utvecklade solsystem. Det är naturligtvis icke fråga om enstaka jag utan om hela hierarkier av jag inom dessa högre riken.

¹⁶När medvetenhetsutvecklingen fortskridit så långt, att individerna i de nya systemen behöva individuella ledare, överföras sådana tillhörande femte och sjätte naturrikerna från andra solsystem. De kvarstanna inom planeterna, tills utvecklingen i dessa medfört att eliten av mänskligheten kunnat uppnå femte och sjätte naturrikerna och själva kan överta hithörande funktioner.

¹⁷De, som i vår planet övervakade mänskliga medvetenhetsprocessen i Lemurien och Atlantis, voro således jag från andra system. De inkarnerade för att visa människorna hur de skulle ordna sina förhållanden. I Atlantis bildade de det högre prästerskapet och lärde människorna hur de skulle aktivera sin emotionala medvetenhet. Eliten bland lärjungarna uppfostrades till att med tiden bli lärare för de mindre utvecklade och bildade så det lägre prästerskapet. All undervisning bedrevs i tempel, där de som ägde förutsättningar erhöilo undervisning. Det faller av sig självt, att det var en oerhörd skillnad mellan högre och lägre prästerskapet. Men när efter miljoner år detta lägre prästerskap tillägnat sig så mycket av kunskaper, att det kunde leda massorna och behärska dem, gjorde det revolt mot det högre prästerskapet under ledning av sådana individer, som i alla tider kunnat svinga sig upp till makten och få andra med sig i sitt förehavande. Detta skedde, som alltid, dels med förespeglingar, dels med övriga genom historien alltför väl kända metoder. Det högre prästerskapet fördrevs, och det lägre övertog skötseln av jordens affärer. De senaste tolv tusen årens världshistoria av namnlöst lidande vittnar om resultatet. Godtycket, maktlystnaden har regerat.

¹⁸Emellertid funnos alltid individer, som insågo att den lära, som det lägre prästerskapet utformat och påtvingat folket, icke kunde vara kunskapen om verkligheten och livet. De förblevo sökare och ogillade i tysthet de makthavandes ofog. För att ge dessa sökare möjlighet till fortsatt utveckling inkarnerade individer från femte naturriket och inrättade hemliga visdomsskolor. Detta skedde för omkring femtio tusen år sedan, långt innan planethierarkien definitivt fördrivits men när det blivit uppenbart hur det till slut skulle gå. Religionsstiftare framträdde, som sökte väcka de emotionalt mer utvecklade till insikt om behovet av "frälsning" eller förvärv av högre emotionalitetens attraktion.

¹⁹De senaste århundradenas mentalutveckling av mänskligheten – de principiellt tänkande –

har möjliggjort ett nytt tillvägagångssätt, avsett att utveckla perspektivmedvetenheten. Den intellektuella eliten hade nått gränsen för sin forskningsförmåga och hamnat i skepsis med total desorientering beträffande tillvarons mening och mål. Den allmänna läskunnigheten med begynnande reflexionsförmåga hos massorna visade problemets omfattning och nödvändigheten att klargöra åtminstone de fundamentala fakta om verkligheten som skulle möjliggöra för mänskligheten att skapligt orientera sig. Den del av den dittills hemliga kunskapen om verkligheten, som utan risk för missbruk kunde bli allmän egendom, har av planethierarkien anförtrötts lärjungar, som förvärvat rätt att utforma ideerna och lämna erforderliga fakta för att göra ideerna fattbara. Emellertid är det fortfarande endast de, som förbli sökare och icke kunnat nöja sig med något okunnighetens utpekulerade tankesystem, som förefalla kunna begripa och förstå den visserligen mestadels otillfredsställande utformningen av fundamentala kunskapen om verkligheten.

²⁰Filosofen och vetenskapsmän ställa sig fortfarande skeptiska. De flesta avvisa de nya försöken med löje och förakt, utan att ens göra mödan att logiskt undersöka saken. Esoteriken visar sin överensstämmelse med verkligheten genom att ge enklaste, enhetligaste, mest universella förklaringar på tusentals dittills totalt oförklarliga företeelser. Den som ej kan inse detta har antingen icke undersökt saken eller är för inskränkt därför eller sitter fången i sina egna tankekonstruktioner, så att förmågan att frigöra sig från dessa saknas. Detta tillstånd kan icke få fortfa. Planethierarkien kommer därför att göra energiska försök att ge folk möjlighet att frigöra sig från sina hittillsvarande tankesystem och börja tänka om.

²¹En mängd lärjungar stå beredda att, envar efter sin förmåga, utbreda kunskapen om verkligheten och livet. Men icke en gång detta är tillräckligt, utan världsläraren själv kommer, omgiven av 45-, 44- och 43-jag, att söka väcka det sunda förnuftet hos de tankesystemförlamade. Den misstar sig emellertid som tror, att de av kristna dogmerna idiotiserade komma att erkänna den som de i sin vantro tillbedja såsom "guds son". Detta beror icke minst på att han återkommer på ett helt annat sätt än som finns angivet i papperspåven, som de kalla "guds rena och oförfalskade ord" och som berövat dem deras omdömesförmåga. De ha ännu icke kunnat inse riktigheten av Buddhas råd till sina lärjungar, att icke tro utan använda urskillningsförmågan; icke tro därför att det står i eviga urkunder eller därför att heliga män sagt eller traditionen lärt det. Egna sunda förnuftet är högsta instans. Det misstar sig visserligen. Av de misstagen lär individen, men icke genom att tro. Auktoriteter ha ingen talan i högsta livsfrågorna. De problemen måste envar lösa själv. Det enda lärarna i det andliga göra är att framlägga fakta och sedan överlåta åt envar att själv bilda sig en uppfattning. Blind tro utan eget omdöme har alltid varit mänsklighetens förbannelse. Det essentiala är inklusivt, utesluter ingen. Så snart en sekt uppstår som begränsar, ställer troskrav för samhörighet, är dess lära falsk. Det är kanske det enda för alla fullt fattbara kriteriet på livslögner.

²²Man skall vara hopplöst omdömeslös för att kunna kalla den samling skrifter, som okunnighet författat och godtycke sammanställt till en bibel, för "guds rena och oförfalskade ord". Man skall vara bra omdömeslös för att tro, att judendomen (gamla testamentet) och Christos' lära (evangelierna – bergspredikan) äro lika mycket guds rena, oförfalskade ord. Man skall vara omdömeslös för att icke kunna inse, att Christos' lära, Paulus' lära, kyrkomötenas lära *icke* äro samma lära; att kristendomen eller kyrkomötenas lära är motsatt Christos' lära.

²³Protestantismen har genom att absolutifiera en tidsbetingad livssyn och alltför ofullkomlig världsuppfattning definitivt av sagt sig möjligheten av fortsatt uppenbarelse.

²⁴Katolska kyrkan, som låter påven få rucka på det okunnighetens dogmer, okunniga kyrkomöten fastslagit såsom "guds ord" (de så kallade trosbekännelserna), har åtminstone en chans till utväg ur absolutifieringens återvändsgränd.

²⁵Med varje högre utvecklingsnivå förändras livssynen. Det gäller hela utvecklingsvägen uppåt till högsta kosmiska nivå. Att låsa fast sig på en nivå är att vägra utvecklas. Liksom för materien i

varje högre värld gälla radikalt annorlunda, högre lagar, så äro betingelserna för fortsatt medvetenhetsutveckling i dessa högre världar av helt andra slag. Man skall vara så totalt okunnig och totalt omdömeslös som en människa för att icke kunna fatta ett så enkelt faktum.

²⁶“Vi äro alla gudar – alla barn av samma fader, som den senaste av avatarer, Kristus, sade oss.” Detta är ett för AAB typiskt uttalande. I hela sin framställning utgår hon ifrån gamla föreställnings- och talesätt, som voro fattbara för människorna för två tusen år sedan. Det är detta, att ständigt återgå till gamla föreställningar, som gör att den kristne lever i en helt annan världs- och livsåskådning än den som tvåtusenårig medvetenhetsutveckling medfört; rör sig med för länge sedan avlagda betraktelsesätt.

²⁷Den filosofiskt och vetenskapligt skolade esoterikern skulle för vår tid formulera denna idé på helt annat sätt. Han skulle till exempel säga: “Alla människor äro monader som uppnått det fjärde naturrikets utvecklingsstadium. Tillvarons mening är att alla monader genom själviniterad medvetenhetsaktivitet förvärva medvetenhet i allt högre världar och målet är alla monaders självförvärvade absoluta kunskap om totala kosmos.” För att kunna göra detta måste individen lära känna, och förvärva förmåga att tillämpa, de lagar som gälla för fortsatt utveckling. Kunskapen om de lagar, som individen måste tillämpa för att uppnå närmast högre naturrike, det femte, kan han erhålla endast av dem som uppnått detta rike. Den kunskapen är nödvändig, och den kunskapen vilja dessa högre jag ge oss. Svårigheten ligger däri, att mänskligheten tror sig veta betingelserna, har förvärvat åskådningar, som försvåra eller omöjliggöra mottagandet av denna nya kunskap. Människorna tro sig veta och kunna bedöma allt och vägra undersöka verklighetshalten hos de fakta om det överfysiska som tillhandahållas dem. Endast de, som insett mänsklighetens fruktansvärda okunnighet och hjälplöshet, äro beredda att lyssna till en förkunnelse, vars förutsättning för begripande är att man frigör sig från mänsklighetens hittillsvarande ideologier (obs! ej ideologier), världs- och livsåskådningar, de hjälplöshetens hypoteser som teologi, filosofi och vetenskap godtagit som förnuftiga och överensstämmande med verkligheten.

²⁸För den tidens primitiva religionsuppfattning voro Christos' sätt att befria människorna från de då härskande betraktelsesätten de mest ändamålsenliga. Men det betyder icke att vi, som ha andra möjligheter att få en riktigare uppfattning av livsproblemet, ska fortsätta med att återfalla i de gamla föreställningarna. Dessa ha för många ett känslvärde, som hindrar dem att förvärva exaktare begrepp och därmed också vinna en allt större mental klarhet.

²⁹När världsläraren återkommer, måste vi räkna med att han vänder sig till vår tids människor och talar det språk som de bäst förstå. De, som anse att det gamla talesättet är det oföränderliga, enda riktiga, komma då att vägra lyssna till hans förkunnelse. Det är alltid den stora risken med att låsa fast sig vid visst slags symboler i stället för att söka begripa och förstå symbolernas innehåll, deras relativa kunskapsvärde. Vad det för honom då gällde, var att befria judafolket med den enda monoteistiska religion som då fanns från dess totalt förvrängda, idiotiserade gudsbegrepp och dess religiösa vanföreställningar i övrigt. Han framställde alltså gud som “All-fadern, Kärleken”, redo att med jublande tacksamhet mottaga alla, som ville återvända till det fadershus från vilket de avlägsnat sig. Med vad för resultat? Utan att fatta den totalt nya livssynen utgingo de kristna kyrkofäderna från de härskande fiktionerna om synd såsom ett brott mot gud. Gud förblev fortfarande hatets, vredens, hämndens, egenrättfärdighetens gud, som icke kunde förlåta utan offer. Visserligen har det i kristendomens historia förekommit så kallade mystiker, som insett kyrkolärans orimligheter och likt Meister Eckehardt, Jakob Böhme med flera sökt lämna förnuftigare tolkningar. Men dogmerna ha nu en gång för alla spikats fast och gå ej att rubba, och även om mystikerna vågade tänka annorlunda, tvingade prästerna dem att fortsätta med de gamla fiktionerna. Det är lätt att förstå, att AAB utgick från de gamla klicheerna. Dels var hon som gammal kristen missionär väl förtrogen med dem, dels skulle genombrottet till ny uppfattning underlättas om man rörde sig med det gamla bildspråket. Ju enklare intellektet är,

desto viktigare är det att man känner igen sig, annars förkastar man det nya utan påseende. Icke bara intellektet stegrar sig, det är framför allt hela det väldiga komplexet av känslor inför det heliga, oantastliga, ofattbara med erfarenheterna av sällhetens upplevelser i extasen bortom allt förnuft. Detta komplex är det väsentliga kriteriet på att den gamla läran var den enda riktiga.

³⁰När den nya läran blir allmänt godtagen och emotionalisterna alltifrån ungdomen uppleva den med sin känsla, bli de extatiska upplevelserna bortom allt förnuft också de ett bevis för att nya läran är den enda riktiga. Detta är en av förklaringarna varför de, som i barndomen inympats med vissa religiösa fiktioner och illusioner, aldrig kunna helt frigöra sig ifrån dessa. Den religion, i vilken man är infödd, är enda och absoluta sanningen. När skall folk börja inse det förnuftslösa i dylikt? Att de finnas som övergå från en religion till en annan, har alltid förefallit dem, som kvarstår i den övergivna läran, som ofattbart, för att icke säga absurt. Men förklaringen är enkel, när man väl är i besittning av universalnyckeln till alla mysterier.

³¹Den, som under flera inkarnationer tillhört en och samma religion, kanske också särskilt bearbetat hithörande illusions- och fiktionssystem och därmed fått dem särskilt lätt återupplivade, känner sig oemotståndligt dragen till dessa ifall han ånyo påträffar dem. När det alltså i vår tid sker frivillig massövergång från protestantism till katolicism, beror detta i de flesta fall på att gamla katoliker inkarnerat i protestantiska folk. Undantagsvis förekommer att den intellektuelle upptäcker katolska kyrkans obestriddiga logiska överlägsenhet i många avseenden, framför allt däri att den låter en regerande påve vara högre auktoritet än den orubbliga, misslyckade papperspåven. Sin verkliga betydelse kommer detta att få, när en individ från femte naturriket anser tiden vara mogen för att inkarnera och göra karriär inom katolska kyrkan och kardinalsvägen uppträda på den så kallade Petri stol. Man får då möjlighet att utrensa en mängd orimligheter och "ekumenisera" läran, så att alla kristna kyrkorna kunna enas om en gemensam "trosbekännelse". Att denna icke kommer att, som hittills, strida mot vetenskapligt definitivt fastlagda fakta är självklart, och därmed kommer väg att banas för samarbete mellan religion, filosofi och vetenskap, som hittills bekämpat varandra.

³²En olikhet i uttryckssätten har hittills gjort sig gällande. När den religiöst påverkade esoterikern talar om fortsatt "uppenbarelse", talar den vetenskapligt skolade om nya vetenskapliga fakta. Inom området för fysiska världen får mänskligheten lösa sina problem. Men ifråga om överfysiska världarna får mänskligheten, tills åtminstone dess vetenskapliga elit utvecklat förmågan av objektiv medvetenhet i dessa världar, vara beroende av de fakta som kunna erhållas från femte naturriket. I fråga om värld 46 och ännu högre världar kommer mänskligheten alltid att vara beroende av de fakta som lämnas av planethierarkien.

³³Världsläraren kommer alltså icke för att "döma" mänskligheten, utan för att lämna den kunskap som behövs och i sådan utformning, att den kan godtagas av åtminstone en tillräcklig minoritet för att den kunskapen icke ännu en gång skall berövas mänskligheten. Detta innebär att han icke kan komma när som helst, utan att det måste finnas förutsättningar för att hans förkunnelse skall bli uppmärksammas och tillgodogjord. Det är ett av skälen varför han inte kan komma förr.

³⁴Numera förefinns möjlighet för honom att genom tidningar över hela världen, genom film, radio, television etc. nå miljoner och icke som förr en liten grupp esoteriker (gnostiker, hermetister, mithraister). Visserligen kom han närmast till esseerna, men dessa vägrade att i honom se den väntade Messias, som skulle göra judiska nationen till herre över alla andra nationer. Den illusionen ha judarna icke lyckats befria sig ifrån den dag som idag är.

³⁵När Christos förklarade att "alla äro guds barn", ville de icke vara med längre. Det är kanske icke så underligt. Exklusivitet har kännetecknat alla religioner utom buddhismen. Varenda liten kristen sekt tar patent på sin lilla "sanning" och utesluter alla som icke tro på den.

³⁶En annan förutsättning för hans inkarnerande är att mänskligheten åtminstone lärt sig inse nödvändigheten av allmän välvilja och riktiga mänskliga relationer. Så länge nationerna strida

mot varandra, ideologierna fanatiskt bekämpa varandra, sunda förnuftet är bannlyst, lönar det sig icke att söka lära människorna nödvändigheten av emotional attraktion, tolerans och högre förnuft. Ett är säkert, ingen av nu härskande religioner eller ideologier kommer att kunna lägga beslag på världsläraren för egen del. Inga förnuftsvidriga eller livsfientliga dogmer komma att få bekräftelse. Det ligger utom ramen för denna uppsats att påpeka de många orimligheterna i bibelns nya testamente. Att som AAB utgå från evangelierna och resonera på den nivån medför alltid vanskligheter och icke sällan onödiga orimligheter.

³⁷På ett ställe, sidan 25, skriver hon att "det var aningen om Guds vilja som fick Christos att utropa: Icke min vilja utan Din." Några rader längre nere heter det att "Christos' medvetenhet var absolut ett med Guds avsikter". Sådana fadäser bli nästan oundvikligen följden av att utgå än från faktiska förhållanden, än från legenden. Dylig sammanblandning verkar onödigt virrig. Likaså släpper hennes esoteriska insikt om riktiga förhållandet och återfaller hon i av henne så ofta klandrade primitiva teosofiska förklaringar, när hon i anslutning till legenden pratar om att Christos' underkastelse under Guds vilja medförde en plötslig och oerhörd medvetenhetsexpansion, varigenom den erhållna idén började vakna i hans "själ". Detta sägs alltså om ett jag som längesedan blivit "ande" och därmed frigjort sig från "själens" (kausallmedvetenhetens) begränsningar.

³⁸Vanligtvis kunde AAB uppfatta sin lärares ideer genom att vid högsta koncentration uppnå 47:3-medvetenheten. Att hon icke oavbrutet förmådde hålla fast sin jagmedvetenhet där, omvittna alltför många ställen i hennes av 45-jaget D.K. inspirerade skrifter. Det är under sådana förhållanden icke tillrådligt att sammanblanda esoteriska och exoteriska tankegångar. På en utomstående, som ej förstår, hur lätt sådant kan bli möjligt, verkar framställningen icke förtroendeingivande. Bidragande till den skenbara virrigheten är också att AAB ingenstädes klargör skillnaden mellan vad Jeshu (46-jag) och Christos (43-jag) tänkt och sagt. Och detta är nödvändigt, om man alls citerar evangelierna, där ingen skillnad göres mellan vad dessa två olika individer sagt, alldeles fransett otillförlitligheten i övrigt beträffande bådas uttalanden.

³⁹Det är icke vad Jeshu sagt, utan vad oförstående omgivning uppfattat av vad han sagt och sedan muntliga traditionen lämnat i arv av vad som uppfattats, som är innehålllet i evangelierna. Att dessa sedan överarbetades av kyrkofadern Eusebios bidrog icke till att öka tillförlitligheten. Varje esoteriker gör dagligen erfarenheten, när han av andra får höra återgivet vad han påstås ha sagt, att han icke känner igen det, att det har blivit något helt annat. Ifall avsikten hos AAB var att vinna sympatier hos de kristna genom att använda deras terminologi, så motverkar hon effekten genom att onödigtvis avslöja symbolerna och beröva dessa läsare en hel mängd kärvordna illusioner och fiktioner. Hos AAB talar om vartannat än esoterikern, än kristna missionären som kan sin bibel. Än får man veta att evangelierna äro i stort sett symboliska skrifter, än komma citat med utredningar om urtext och grekiska ords betydelse, även i sådana fall där man vet att anförda uttalanden icke äro äkta, ja icke ens kunna vara det.

⁴⁰"Nytt vin skall slås i nya läglar" är tydligen något esoteriker tyckas ha lätt att glömma, svårt att lämna den gamla symboliken och beskriva verkligheten med vår tids terminologi. Det är denna hopblandning av helt olika betraktelsesätt, som tycks vara ett specifikt missionärsdrag. Detta är detta misslyckade försök att behålla det gamla sentimentala eller dogmatiska och sammanfoga det med det nya exakta mentala, som åstadkommer en ohjälplig begreppsförvirring, särskilt hos alla slags bokstavstrålar. Det var med den metoden, som Paulus lyckades fördärva Christos' förkunnelse. Han utgick från atlantiska förfalskningen av gudsbegreppet i en hatfull, vred, avundsjuk, hämndgirig gud, som måste försonas genom blodsoffer, och lät Christos framstå som det gudomliga slaktoffret. Det hela förefaller en människa med en smula sunt förnuft så orimligt, omänskligt, att man förvånar sig över hur hela denna symbolik kunnat så totalt missförstås. Den, som till fullo insett vilket omätligt lidande denna Pauli metod medfört för en idiotiserad mänsklighet, borde kunna ta varning därav.

⁴¹Den orimliga och hädiska läran om bönen, som alltsedan Atlantis genomsyrat alla religioner, får av AAB förnuftig tolkning. Vi behöva icke be gud om något. Alla högre världar utgöra en fulländad kosmisk organisation, där natur- och livslagar tillämpas med osviklig precision. Hela denna sammansvetsade enhet av monader på alla gudomsstadier leva endast för att förverkliga tillvarons mening, det vill säga: alla monaders medvetenhetsutveckling. Att bedja därom ter sig för alla verkliga esoteriker såsom något som skulle vara hädelse, om det icke vore okunnighet. Det finns en invokationens och evokationens vetenskap, som kommer att i sinom tid ersätta den indiska meditationen (koncentration, meditation, kontemplation etc.) och framför allt den religiösa bönen.

⁴²Ena delen av denna vetenskap avser människans mentalmedvetenhets inriktning på utvecklingens faktorer. Den andra avser att medföra vunnen insikts omsättning i handling, så att det blir något resultat. Varken invokationen eller evokationen är avsedd att påverka gudomen, vilket sannerligen vore orimligt, utan enbart mänskligheten, kollektivt och individuellt. För att befria mänskligheten från den misslyckade invokation, som tillagts Christos såsom "Herrens bön", publiceras följande formulering av den riktiga.

⁴³Från ljusets punkt i guds tanke
låt ljus strömma ner i människors sinnen
låt ljus stiga ned på jorden.

⁴⁴Från kärlekens punkt i guds hjärta
låt kärlek strömma ned i människors hjärtan
låt Christos återkomma i synlig gestalt.

⁴⁵Från det centrum där guds vilja är känd
låt avsikt leda människors lilla vilja
den avsikt mästaren känner och tjänar.

⁴⁶Från mänsklighetens centrum
låt kärlekens och ljusets plan förverkligas
och må den sluta porten där ondskan dväljs

⁴⁷Må ljus och kärlek och kraft förverkliga
planen på vår jord.

⁴⁸AAB behandlar de gamla begreppen "gud immanent" och "gud transcendent". "Gud immanent" betydde i gammalt symbolspråk att varje atom är gudomlig till sitt väsen och en gång skall i den stora manifestationsprocessen förvärva kosmisk allvetenhet och allmakt.

⁴⁹Med "gud transcendent" avsågos monaderna i alla högre naturriken från och med sjätte eller lägsta gudomsriket. Detta gäller tillvarons materieaspekt. Ser man saken ur medvetenhetsaspekten, framgår att alla äro gudomliga därför att det finns en enda kosmisk totalmedvetenhet, i vilken varje atommedvetenhet utgör en omistlig del. Som vanligt ha levererats massor av gallimatias för att utreda dessa begrepp, som man utan dessa enkla fakta saknade alla förutsättningar att förstå. Den citatälskande AAB återkommer ständigt med två citat som, trots att de ideligen upprepas därför icke bli mer begripliga. Det ena är från Paulus om "honom i vilken vi leva, röra oss och hava vår varelse". Det andra är hämtat ur Bhagavad-Gita, vari gud säger om sig själv: "Havande genomträngt hela universum med ett fragment av mig själv, förbliver jag."

⁵⁰En modern esoteriker skulle förklara saken sålunda: eftersom alla monader utom sin individualmedvetenhet även ha en gemensam kollektivmedvetenhet, utgör varje materieaggregat

samtidigt något slag av kollektivmedvetenhet (kollektivväsen). Varje värld har sin kollektivmedvetenhet, varje planet, varje solsystem sin. De monader, som nått högre gudomsriken, kunna identifiera sig med någon av dessa högre kollektivmedvetenheter, bli dess medvetenhetscentrum och dominant eller "gud" med uppgift att övervaka de i denna ingående monadernas medvetenhetsutveckling.

⁵¹Symboliskt kan man uttrycka saken så, att solsystemets högste chef kan betrakta solsystemets sju atomvärldar som sina materiehöljen och planeterna som sina höljescentra (chakraer). Analogien mellan makro- och mikrokosmos fås, om man betraktar människan såsom gud för sitt lilla system, sina höljen, sina höljescentra. Den mänskliga monaden är högsta chef för de monader som utgöra dess höljen. Det kan tilläggas, att ju högre nivå människan nått, desto effektivare påverkas de monader (tillhörande lägre naturriken), som ingå i hennes höljen, av hennes vibrationer, och att detta gynnar dessa monaders egen utveckling.

⁵²AAB uttrycker sig något otydligt, när hon på sidan 36 säger, att "Christos är i oss liksom han var i Jeshu". Detta torde kräva en tillrättaläggning. Först några ord om Christos och Jeshu.

⁵³Christos lånade sin lärjunge Jeshus organism, när han ville träda i fysisk förbindelse med dem som ännu ej förvärvat högre objektiv medvetenhet. Detta var varken fråga om mediumskaپ eller besatthet. Väl att märka är det endast 45-jag, 44-jag eller 43-jag, som kunna låna just på detta särskilda sätt en annans organism, och att detta förutsätter frivillig medverkan från lärjungens sida. Lärjungen är hela tiden närvarande i sitt emotionalhölje och fullt medveten om vad som försiggår. Ett vanligt medium kan visserligen låna ut sina båda fysiska höljen (organism och eterhölje) åt något emotionalväsen men är under tiden medvetslös, aningslös om vad som sägs eller försiggår. Besatthet innebär att ett fientligt emotionalväsen med våld bemäktigar sig en annans organism och helt eller delvis uttränger den riktige ägarens emotionalhölje. Naturligtvis är Christos ej i oss liksom han var i Jeshu. Värld 46 (essentialvärlden med dess essentialmateria) kallades av gnostikerna för "Christos". I alla lägre materielag – 47, 48, 49 – ingå essentialatomer med undermedvetenhet och passiv essentialmedvetenhet. I regel är det endast essentialatomerna i högre emotionala (48:2-4) och högre mentala (47:2-5) molekyllag, som kunna bli vitaliserade av direkt från essentialvärlden nedströmmande essentialatomer. När detta blir fallet och essentialmedvetenheten hos essentialatomerna i respektive molekyllag kan vid momentan aktivering uppfattas av mänskliga monaden, upplever människan essentialvärldens sällhet. Ett mänskligt kausaljag kan då uppfatta essentiala ideers "visdom och kärlek". När detta tillstånd blir mera permanent, kallas det för "Christos i människan".

⁵⁴Utan dessa fakta förbli ju hithörande företeelser för den oinvidige obegripliga. Den förstående läsaren torde inse, att även detta hör med till den allsidiga utredningen av begreppen "gud immanent" och "gud transcendent". Den apostoliska successionen, som så totalt missförstått i den kristna kyrkan, är en förvrängning av idén med samma beteckning i gnostikernas ännu okända samfund. Därmed avsågos alla de som, följande gnostiska apostlarnas exempel, förvärva essentialmedvetenhet och därmed övergå till femte naturriket.

⁵⁵Världsläraren hade i Palestina endast påbörjat sitt verk. Det mål han satt sig före var att visa människorna vägen till "guds rike" eller "himmelriket" eller essentialvärlden eller femte naturriket. Detta verk kommer han att fortsätta för att under ytterligare en zodiakepok göra det möjligt för dem, som besluta sig för att med tillspetsad målmedvetenhet nå detta mål, att också kunna göra det. En mängd nya metoder för enklaste, snabbaste, ändamålsenligaste medvetenhetsaktivering komma att utarbetas och meddelas dem som äga förutsättningar att icke endast begripa utan även förstå esoteriska kunskapen och vilja viga sina framtida inkarnationer åt att tjäna livet och utvecklingen. De, som i kristendomens fiasko trott sig se Christos' mission förfelad, som i förfalskningen av hans lära sett ett ohjälpligt misslyckande, vittna därmed om sitt behov av esoterisk kunskap, utan vilken erforderliga perspektiv saknas för förståelse av mänsklighetens historia, av okunniga mänsklighetens irrande väg till den enda verkliga

“religionen”, essentialiteten.

⁵⁶Så inrotat är talet om död och förintelse, att människorna ha svårt att inse, att det icke finns någon död, endast formförändring. Allting återföds, allt består av monader i olika naturriken på olika utvecklingsstadier. För att monaderna ska kunna göra erfarenheter och lära av dem måste förhållandena förändras, formerna och dessas relationer skifta. Liv är förändring. Allting föds, tilltar, avtar, upplöses. Monaderna äro odödliga. Alla historiens gestalter, såvitt de verkligen existerat, och många fler av “sagens hjältar” än historikerna veta om, alla dessa finnas kvar i vår planet. De flesta av dessa stora leva kvar i kausalvärlden eller i essential- eller superessentialvärlden, men de leva, ty ingen monad kan dö, endast byta materiehölje. Alla människor ha såsom högsta hölje ett kausalhölje. Det är därför alla människor i varje fall leva i kausalvärlden, om icke dessutom i lägre höljen i lägre världar.

⁵⁷Världsläraren har ett hölje av fysisk etermateria, ett av kausal materia och dessutom höljen av atomslag 46, 45, 44 och 43. Alla de i femte, sjätte och högre riken, som kvarstannat i vår planets världar för att tjäna livet i dessa, ha antingen ett fysiskt eterhölje eller äro (ehuru givetvis okända för andra än dem i verkligt esoteriska ordnarna) inkarnerade i mänsklig organism. Detta låter alltså säga sig. Men vad ockulta författarna tillåtit sig är att uttala sig om dessa jags materiehöljens medvetenhetsaspekt. Redan kausalmedvetenheten är ofattbar för mänskligheten på nuvarande utvecklingsstadium. Groteskt är okunnighetens svammel om intuition, en beteckning som idiotiserats till att närmast motsvara instinkt.

⁵⁸En så idiotiserad mänsklighet skall inte börja tala om ännu högre slag av medvetenhet. När vetenskapen givit en företeelse (gammal eller ny) en beteckning, antar okunnigheten att de lärde också utforskat företeelsen och veta allting om alla dess relationer, att “man vet”, vet något mer än att företeelsen finns till. När okunnigheten får tag på ett sådant ord som “intuition”, så säger sig genast detta förnuft med dess insikt och förståelse, att det vet vad intuition är. Det är detta som är det hopplöst idiotiska i mänskliga förnuftet. Innan man kan börja förstå (begripa är en annan sak), måste man ha blivit så vis som en människa kan bli. Så vis som Sokrates var när han sade om sig själv att han visste, att han ingenting visste. När mänskligheten en gång kommit dit, har den förvärvat de förutsättningar som erfordras för att förstå. Till dess förblir den obotligt inbilsk. Det är frånvaron av denna inbilskhet, som är den verkliga ödmjukheten. Den oäkta skylta alla med och skryta med, ty den krävs av dem, ju mer desto större kapaciteter de äro. Den äkta ödmjukheten vet icke ens om sin ödmjukhet. Det är en egenskap som finns hos alla högre jag än de mänskliga.

⁵⁹Frågan, huruvida Christos kommer att bli igenkänd och erkänd som den världslärare han varit i över två tusen år och kommer att förbli i ytterligare två tusen år, är intressant att spekulera över. Alla komma att höra talas om honom, ingen skall kunna säga, att han icke vetat om hans existens. De flesta ska ha sett honom i fysisk gestalt eller på film eller i television, hört honom tala i radio eller genom en inspelning. De, som vänta på en judisk messias eller på en “guds son” kommande för att döma eller talande med evangeliernas uttryckssätt, eller de som vänta på en undergörare, en mänsklighetens frälsare genom makt och härlighet trumpetande i skyn, komma icke att igenkänna honom utan förkasta honom såsom en “självbedragen bedragare”.

⁶⁰Vad ska arierna säga, om han inkarnerar som neger eller kines?

⁶¹Hur han kommer, när han kommer, vet bara han. Vad han skall bringa för budskap, vet bara han. Men de, som icke kunnat godtaga någon religiös dogmatik eller något filosofiskt system (skepticismens system inräknat) eller vetenskaplig eller politisk ideologi, utan förblivit sökare, komma ofelbart och oundvikligt att hylla honom som en världslärare.

⁶²De kristna kyrkofäderna (med undantag av Origenes) bära huvudansvaret för att Christos' lära så totalt förvanskats. Eusebios, som sammanställde nya testamentet på kejsar Konstantins befallning, har i esoteriska historien betecknats som störste förfalskaren i världslitteraturen. Augustinus bär skulden för att religion hittills varit fiende till filosofi och vetenskap.

⁶³Vad har kristendomen såsom kyrko- och sektreligion för gemenskap med “guds rike”? Det riket har alltid funnits på jorden, representerat av alla uppriktiga sökare, som aldrig kunnat fastna i någon religiös fälla och som förvärvat högsta emotionalmedvetenhet, högsta mentalmedvetenhet och kausalmedvetenhet, för att icke tala om dem som ingått i femte naturriket och fortfarande inkarnera, okända för dem som sakna förutsättningar att förstå dem. Gudomlig kärlek är essentialitet, och den kan förvärfvas endast i femte naturriket. Men det finns hos människorna möjlighet till något motsvarande, attraktion till allt levande, god vilja, strävan till enhet och riktiga mänskliga relationer. Verklighet är essentialitet. Men det finns hos människor möjlighet till något motsvarande, aldrig upphörande strävan att förvärva kunskap om verkligheten och livet, insikt, förståelse och omdömesförmåga, frihet från alla slags dogmatism, obundenhet av alla mänskliga tankesystem och ideologier.

⁶⁴AAB påpekar på sidan 52 med rätta, att till förfalskningarna av Christos’ lära hör att endast så kallad kristen trosuppfattning, kyrksamhet, religiös terminologi av de kristna tagas såsom bevis på religiositet. Den enda sanna religionen är kärlekens och visdomens religion, och den har funnits i alla tider hos alla folk och alla visa människor. Att kristendomen i sin förmäthenhet lagt beslag på den för egen del, hör med till det sataniska elementet i alla religioner, som tagit patent på sanningen. De “sanningar”, som göra att de kristna skilja mellan sig och odöpta hedningar, tillhöra livslögnerna. Varenda människa, i vilket yrke hon än står, vilken ras eller religion hon än tillhör, vilken världsåskådning hon än omfattar, vilken gudsuppfattning hon än har eller saknar, står guds rike närmare än många kyrkobesökare, om hon eftersträvar riktiga mänskliga relationer.

⁶⁵Otvivelaktigt har AAB rätt när hon på sidan 55 säger, att Christos’ återuppträdande i offentlighetens ljus för honom måste innebära något motsvarande vad vi människor skulle uppleva såsom fasa och tortyr. I det fallet kan man tala om “offer”. Påfrestande måste det vara att se sin mission hämmad icke så mycket av öppna motståndare som fastmer av välmenande ointelligenta eftersägare, efterapare och reklamare. Det var icke så mycket de judiska skriftlärdar, som i Palestina buro verkliga skulden till mordet på Jeshu som fastmer hans anhängare. Särskilt hätskt kan Christos räkna med att bli bemött av dem som förfalskat hans förkunnelse och gjort hans allfrälsande budskap till ett lämpligt verktyg för satanisterna och kristendomen i så många avseenden till ett idiotiserande tortyrinstrument för miljoner. Säkerligen kommer han att behöva alla sina gudomliga egenskaper och krafter för att övervinna den anda av hat, exklusivitet och frälsningsegoism som utmärker kristendomen av idag. Att den dessutom kunnat förkunna läran om en hatfull, hämndgirig, självrättfärdig och offerkrävande “kärleksfull fader”, att den kunnat idiotisera folk till tron på synd såsom brott mot ett oändligt väsen som kräver ett evigt straff, vittnar om mänsklighetens omdömesnivå, bedömningsförmåga och förståelse för vad kärlek innebär. Oerhörda svårigheter måste det innebära att för den stora massan klargöra livets mening och mål, att utveckla människornas mentalmedvetenhet från eftersägande gramfonintellekt till verklig tankeförmåga, så att de kunna begripa och förstå hans budskap, att befria massan från dess känslomättade troskomplex och inympade intelligensfria ideologier, att det torde få anses ha karaktären av underverk. Det vore intressant att erfara, om dogmbundna vetenskapsmän kunna befrias från vetenskapliga tron på att de veta, vad som “strider mot naturlagarna”.

⁶⁶Mänskligheten saknar kunskap om tillvaron, verkligheten och livet. Just den insikten börjar den senaste filosofien komma fram till. Det är ett hoppingivande tecken, ty insikten om mänsklig okunnighet är första förutsättningen för verklig kunskap.

⁶⁷I religionens väsen ligger att kunskapen är “uppenbarelse”, en skänk från dem som äga högre insikt än människan. Indiska läran om avatarer – budbärare – som bringa ljuset till människorna har mycket gemensamt med antikens lära om Prometheus (Lucifer) som kom med elden (respektive ljuset). Kristna läran talar om “män, drivna av den helige ande”, vilka förkunnade guds vilja. Med “drivna av den helige ande” avsågo gnostikerna kausalmedvetenhetens ideer,

vilka när de kunna uppfattas också bli drivkrafter. Enligt esoteriken har mänskligheten, ända sedan förnuftet började vakna i Lemurien och därefter i Atlantis, undervisats av kausaljag och ännu högre jag från planethierarkien. Kunskap om tillvaron kan förvärfvas endast av dem som från människoriket övergått till femte naturriket. Kunskap om verkligheten finns i kausalvärlden (Platons idévärld), och den kunskapen erhåller mänskligheten sparsamt och undan för undan genom de människor som förvärvat möjlighet att komma i kontakt med någon kausalidé.

⁶⁸Men dessa sparsamma ideer ge oss icke en enhetlig, överskådlig, omfattande kunskap. Därför fordras förvärv av kausalvärldens medvetenhet. Till dess mänskligheten, eller åtminstone en avsevärd minoritet, förvärvat denna kunskapsmöjlighet, äro vi för vidgad kunskap om överfysiska tillvaron beroende av vad planethierarkien anser mänskligheten kunna få av kunskap utan att ställa all verklig kunskap i maktmissbrukets och hatets tjänst och genom idiotisering av den kunskap som i övrigt meddelats. All kunskap idiotiseras, när den förvärfvas av dem som icke kunna förstå. Själv tilltagsenheten, inbilskheten, tilltron till egna okunnighetens omdömesförmåga är den alltför vanliga egenskap hos människorna som kallas förmätenhet. Därtill kommer omdömeslösa tilliten till vad andra sagt, vad auktoriteten lärt. Så snart okunnigheten lyckas uppsnappa och eftersäga ett ord, förloras verklighetsinnehållet, meningen, begreppet. Så går det även med kunskapen, och mänskligheten har under gångna årtusenden stått på en sådan intelligensnivå, att allt, som icke hemlighållits inom en utvald elit, oundvikligen blivit idiotiserat. Men det är icke bara okunnighet och omdömeslöshet som varit idiotiseringsfaktorn utan även härskande kasternas maktmissbruk, ordvrängningskonsten och begreppsförvändningskonsten, tendensen att förfälska historien till förmån för allsköns oredligheter, förhårligande av makthavare, för att nämna endast några få.

⁶⁹Planethierarkien, som övervakar mänsklighetens medvetenhetsutveckling, ser också till att en ny religion, anpassad efter uppnådd utvecklingsnivå och möjlighet till förståelse, tid efter annan förkunnas för dem som fått sin religion idiotiserad och därmed blivit allt mer desorienterade i tillvaron. Tiden är också inne (för första gången i mänsklighetens världshistoria), då kunskapen om tillvaron, verkligheten och livet kan få en sådan utformning, att åtminstone de fundamentala begreppen icke mer ska kunna idiotiseras. Därmed skall hithörande okunnighetens spekulation förvisas till ett pedagogiskt skräckkabinett såsom varning om hur det går när de okunnigas vishet flödar.

⁷⁰Kristenheten må också uppmärksamma att världsläraren, som de kristna döpt till Christos, icke kommer enbart till den vilseledda kristenheten, utan har för avsikt att bli förnyare även av övriga religioner, ifall dessa i sig äga möjlighet till intellektuell utveckling och vidgad förståelse för det sant mänskliga. Den kristna frälsningsläran blir ohållbar, så snart det klargöres att frälsningen är individens eget verk och består i att han genom eget arbete förvärfvar ökad kunskap, insikt, förståelse, omdömesförmåga beträffande verkligheten, naturlagar och livslagar, själv förvärfvar medvetenhet i allt högre världar.

⁷¹Den kristna försoningsläran bortfaller genom insikten att planethierarkien, planetregeringen, solsystemregeringen etc. icke kan vredgas eller behöver försonas. Båda dessa fiktioner voro arv från urgamla vidskeplighetens religioner i Atlantis, där fronderande prästerskapet utpekulerat dem i avsikt att behärska massorna genom att lägga makten att frälsa och försona i prästernas händer; en makt som prästerskapet förstått att utnyttja genom tiderna. Ännu i senare tid kunde ärkebiskop Anton Niklas Sundberg mena att "ett helvete behövs för att hålla bönderna i styr". Att försona vredgad gudom genom blodsoffer var en fiktion, som satte skräck i dem som icke skrämdes av ett avlägset helvete. Den som misshagade prästerskapet kunde alltid utpekas såsom den gudomen vredgades på och likvideras. Nog behöver världen frälsas, men icke från en hatfull gud utan från sina egna vidskepelse, sina illusioner och fiktioner, som genom sekler inympats i mänskligheten och i individen outrotligt från barndomen.

⁷²Verkligt kristna äro de som ha förutsättningar att förstå Christos när han åter framträder,

förstå hans förkunnelse om livets mening och mål, hur individen genom självförverkligande måste göra sitt, och människorna dessutom hjälpa varandra att kunna gå vägen. Som det nu är, försvåra de i stort sett för varandra genom sin hatfulla inställning, sin avund, sitt förakt, sin moralism med dess eviga dömande. Präster fabla om “guds vilja” som om de hade tillgång till planethärskarens medvetenhet i hans värld (28), som om han “befalld” något, som om guds vilja vore en hänsynslös makt. Guds vilja är snarare vad vetenskapsmannen kallar “natur- och livskrafterna”, vad esoterikern kallar “individens instinktiva drift till utveckling”, hans strävan efter insikt och förståelse. Vad guds vilja i själva verket är, hans strävan, hans avsikter, hans uppgifter i hans världar, är någonting som ligger bortom även planethierarkiens möjlighet till vetenskap eller förståelse. Den oerhörda emotionalvåg av hat, som alltjämt väller fram, kommer av Christos att mötas med en ännu större våg av emotional attraktiv energi från värld 46, ditdirigerad från värld 36. I samband härmed komma försök att göras till vitalisering av essentialatomerna i mänskliga höljena, medförande förståelse för vad de kristna kallat “den gudomliga kärlekens drivkraft”, till att börja med visande sig i strävan till attraktion till allt liv och i praktiska människolivet till riktiga mänskliga relationer.

⁷³Christos lovade att återkomma när den dåvarande världsepoken var slut. Detta av gnostikerna återgivna uttalande förvrängdes sedermera av kvasignostikerna och de antignostiska kyrkofäderna till att betyda “domens dag” och “tidernas ände”. Den världsepok Christos syftade på var fiskarnas epok, vårdagjämningspunktens vandring genom zodiakkonstellationen Fiskarnas 30 cirkelgrader, omfattande en tidrymd av över två tusen år. Inom parentes må anmärkas, att dessa astronomiska epoker, som esoterikerna använde, äro den enda förnuftiga indelningen av världshistoriens tidsräkning, och den kommer också att bli gällande i framtiden. Som nu är ha ju judarna sin tidsräkning, muslimerna sin, västerlandet sin etc., alldeles frånsett gångna tiders olika slags tidsräkning.

⁷⁴På sidan 80 säger Bailey, att solen just inträtt i zodiaktecknet Vattumannen och att detta är ett astronomiskt faktum, som envar kan erhålla besked om från ett observatorium. Men astronomerna komma att upplysa den sålunda frågande om att icke solen utan vårdagjämningspunkten inträtt i Vattumannen, vilket ingalunda är samma sak. Solen passerar genom ett zodiaktecken på trettio dagar. Det finns i Baileys skrifter åtskilligt, som omöjligt kan vara rätt uppfattat, så man får nog använda perspektivmedvetenhetens sunda förnuft när man läser AAB.

⁷⁵På sidan 81 talar AAB om “the Jewish dispensation” (den judiska religionsordningen) och att Christos kom för att avsluta den. Här ha vi åter den kristna missionären, som fortfarande lever kvar i gamla testamentets illusionsepok. Det har aldrig funnits någon särskild judisk religionsepok. Allt vad judafolkets högsta representanter riktigt uppfattat av religion ha de fått genom uppfostran i mesopotamiska tempel. Någon egen religion ha de aldrig utformat, såvida man icke med den menar de tillägg de gjort av snusförnuft, förmäthenhet och hat mot alla andra folk. Exempel på hur judarna uppfattade och återgävo något av den kunskap de uppsnappade i mesopotamiska tempelskolor, är talet i deras Mosebok om “en tid då gud själv gick omkring och talade med människorna”. Den guden var atlantiska folkets högre prästerskap, representanterna för planethierarkien, som folket med full rätt betraktade såsom gudar, så enormt långt före voro dessa i utvecklingshänseende. Planethierarkien är hänvisad till att begagna de redskap som finnas för att delge mänskligheten fakta, avsedda att så småningom genomsyra mänskliga betraktelsesätten, så att en riktigare uppfattning av verkligheten blir resultatet. Detta måste i fråga om mänskligheten i stort gå steg för steg. För intellektuella eliten, som icke kan godta härskande ideologier, finnas – om de förbli sökare – andra möjligheter till kunskap. Önskvärt vore, att framtida esoteriska författare kunde tänka i fullständigt nya banor, oberoende av gångna tiders framställningssätt och terminologier. Men kunna de icke det, så måste man avgjort ge företräde åt dem som blivit vetenskapligt skolade, så att man slipper alltför förvrängda vetenskapliga begrepp när det gäller vetenskaplig exposé.

⁷⁶Det 43-jag de kristna kalla Christos har varit högsta chef för planethierarkiens 2dra departement och därmed världslärare under fiskarnas zodiakepok. Han kommer att förbli detta även under innevarande vattumanssepok för att därefter överlämna världslärarskapet till sin förnämste lärjunge, ett 44-jag stående i begrepp att bli ett 43-jag. I regel är det så, att när ett 43-jag övergår till att bli ett 42-jag (det vill säga: förvärvar ett materiehölje av 42-världens atomslag), lämnar det planethierarkien för interplanetariska eller interstellära uppgifter.

⁷⁷Det är möjligt att andra arrangemang vidtagas, så att Christos såsom 42-jag kvarstår såsom 2dra departementets högste chef eller låter det nya 43-jaget vikariera under sitt överinseende. Med tanke på mänsklighetens fruktansvärda tillstånd vore det lätt att förstå.

⁷⁸Tillvarons mening är medvetenhetsutveckling. Det gäller i alla natur- och gudomsriken upp till högsta riket på alla utvecklingsstadier och nivåer. Mänsklighetens, rasernas och nationernas utvecklingsstadier komma till synes i deras kulturer. När en viss kulturform fyllt sin uppgift, har den också stagnerat och blivit ett hinder för fortsatt framåtskridande. För att en ny skall kunna vinna terräng fordras vanligtvis att den gamla slås sönder. Detta har skett genom franska revolutionen, som ännu kan sägas fortgå, och genom de båda världskrigen. Det beklagliga med revolutioner är att mycket av bestående värde går förlorat som vid en planmässig evolution kunnat uppgå i en ny kultur. Massornas uppror kan då ta sig de mest barbariska uttryck. Typiskt är franska revolutionsdomstolens svar på begäran om nåd eller åtminstone uppskov med avrättningen av den store Lavoisier, sysselsatt med viktiga upptäckter: "Frankrike har icke behov av kemister!" Hur många betydande vetenskapsmän, som mördades under ryska revolutionen, blir väl aldrig bekant, för att icke tala om kultureliten.

⁷⁹Bailey ger på sidan 93 en god definition på nationer: "De äro i vår tid uttryck för ett folks samlade egocentricitet och dess instinkt till självbevarelse." Man kan definiera vilja såsom "medvetenhetens inriktning på ett ändamål". Återstår att se, om Christos lyckas icke endast med att väcka förståelse för livets mening utan också hos människorna beslutsamheten att sträva efter att förverkliga medvetenhetsutvecklingen till emotional attraktion och mental syntes- och perspektivmedvetenhet. Det torde intressera, att Christos kommer att i sitt förestående verk i synliga världen kunna räkna på icke endast övriga planethierarkien och dem som medvetet eller omedvetet äro lärjungar utan även de tre interstellära jag, av vilka Buddha är ett, med sin speciella kapacitet. Oerhörda strömmar av emotionala, mentala och essentiala atomer komma att svepa igenom människornas motsvarande höljen såsom ett led i planethierarkiens försök att väcka hithörande slag av medvetenhet och energi till liv. Det verk Christos utförde i Palestina åren 75–72 fvt var en förberedelse för nu förestående oerhörd insats i mänsklighetens utveckling. Som AAB riktigt påpekar på sidan 99, har den tragedi, som utspelades för två tusen år sedan, av teologerna fått en framställning, som lett till fasaväckande elände och mänsklighetens olycka.

⁸⁰De äkta gnostikerna, de som ägde gnosis – det vill säga kunskap om tillvaron, verkligheten och livet – utgjorde och utgöra (de som ånyo äro i inkarnation) en hemlig kunskapsorden, vars esoteriska läror ännu icke offentliggjorts. Liksom övriga esoteriska skolor kände gnostikerna till mänsklighetens olika utvecklingsstadier. Beträffande högre jag skilde de på "guds söner" (femte naturriket, 46- och 45-jag) och "gudar" (44-jag och ännu högre). Det var Christos som införde beteckningen "guds barn" för alla i fjärde naturriket. Det mest utmärkande just för Christos är att han särskilt ömmar för individerna på lägre stadier och vill göra allt för deras utveckling, så att de i största möjliga utsträckning ska kunna nå de högre stadierna. Det är därför mycket tänkbart, att han kommer att inkarnera i någon av de färgade raser som vita befolkningen i USA:s sydstater, Sydafrika och på många andra håll ser ner på såsom underlägsna. De, som därför skulle vägra erkänna honom, gå rättvist miste om sin chans. Man kan utgå ifrån att han icke, lika litet som i Palestina, kommer att dra sig för att chockera intoleransen, hyckleriet, självrättfärdigheten, stupida självöverskattningen och självbelåtenheten. De äro säkra tecken på avstannad utveckling. Döma någon gjorde han aldrig, det gör endast okunnsgheten och dumheten. Envar har sin egenarts

och utvecklingsnivås begränsning. Enligt "det godas lag" göra alla så gott de verkligen inse och förstå. Det är i regel ganska litet. Mänskligheten har verkligen ingenting att yvas över. Huvudproblemet för Christos torde vara att förkunna kunskapen om verkligheten så, att så många som möjligt kunna fatta den. Härskande världsåskådningar äro till den grad primitiva, att det icke är så värst mycket människorna äga förutsättning att begripa.

⁸¹Esoterikern har dagligen tillfälle att i tidningar konstatera den allmänna imbecilliteten just i det avseendet. Kärnfysiken håller på att utforska lägsta fysisk-eteriska molekylarslaget (49:4) och begår därvid de mest fatala misstag, alldeles frånsatt de hjälplösa hypoteserna. Eftersom världsåskådningen alltid ligger till grund för livsåskådningen, en sak som särskilt teologerna tyckas ha svårt att fatta, så blir förkunnelsen handikappad, om världsåskådningen måste begränsas till synliga världen. Det blir just icke mer än att försöka få människorna att använda förnuftet och hjärtat i det religiösa, sociala och politiska. Christos var i huvudsak hänvisad till att lära människorna de riktiga mänskliga relationerna, om gud och att människan har en själ. Han talade om själens frälsning, ett tal som så gruvligt misstolkats, trots att han tydligt förkunnade att denna frälsning består i att älska gud (inbegreppet av det högsta goda) över allting och vår nästa såsom oss själva. Den läran ha teologerna lyckats ersätta med kravet på blint godtagande av verklighetsförfalskande och förnuftsvidriga dogmer. De flesta som skriva i livsåskådningsfrågor synas icke ha gjort klart för sig att de utgå från en given världsåskådning, som ligger till grund för deras livsuppfattning och beteendemönster. En esoteriker har icke svårt att upptäcka den hos författarna, även om de själva tyckas omedvetna om den. Det bedrövliga med teologer och religiösa i största allmänhet är att de i alltför hög grad synas ha nöjt sig med den barbarmetafysik, som kommer till synes i Moseböckerna. I två tusen år har mänskligheten idiotiserats, kriminaliserats och sataniserats. Undra på att vår värld av idag ser ut som den gör, undra på om suveräna intellekt vända sig bort från en sådan religion. De som mördade Jeshu år 72 fvt, judiska esseersekten, de skriftlärd och höga rådet, dessa andliga auktoriteter, som alltid vilselett mänskligheten alltsedan planethierarkien lämnade Atlantis, fortsätta alltjämt att stänga vägen, att bjuda stenar i stället för bröd, att profitera och att vara en hög kast i samhället. Det må vara att de icke begripit bättre, icke uppnått emotionalmedvetenhetens attraktionsfärer (48:3), icke förvärvat mentalmedvetenhetens perspektivtänkande (47:5), så att de kunnat fatta tillvarons väsentligheter. Men det hat de predikat, med dess fasansfulla följder, borde ha klargjort att detta ej var vad Christos förkunnade. Det är väl ändå minimum!

⁸²"Att hata, att avskilja, att utesluta kommer att betraktas som den enda synden, ty det skall bli uppenbart att vad teologerna räknat som synder är produkter av antisocial inställning. Hatet och alla dess olika slags yttringar äro den verkliga 'synden mot den helige ande', som kommentatorerna så länge grubblat över och därvid (i sin enfald) kunnat förbise den verkliga förklaringen i all sin enkelhet och ändamålsenlighet."

⁸³Här skiljer AAB icke på det essentiala (christos) och det kausala (den helige ande), "synden" mot kärleken och "synden" mot förnuftsprincipen. "Synd mot den helige ande" är idiotiseringen av förnuftet, som det kan ta många inkarnationer att reparera.

⁸⁴Frälsningen för människan ligger i att uppnå femte naturriket. Det viktigaste därvid är att lära sig inse medvetenhetens natur och tillämpa den insikten. Hela kosmos är sammansatt av monader, individuella enheter. I människoriket förvärvat monaden jagmedvetenhet, i femte naturriket förvärvat monaden kollektivmedvetenhet. Det finns en enda medvetenhet, i vilken alla monader ha omistlig del, och hela utvecklingsprocessen genom allt högre planetariska, solsystemiska, kosmiska naturriken består i att förvärva allt mer vidgad medvetenhet, allt större delaktighet i kosmiska totalmedvetenheten. Ju större denna delaktighet är, desto fler monaders medvetenhet ingår i den individuella monadens medvetenhet. Man får således nerifrån räknat en allt större gruppedvetenhet, inneslutande allt fler, tills man förvärvat sin enhet med alla monader i sitt eget rike och givetvis även med alla monader i alla lägre riken. Förutsättningen för att uppnå femte

naturriket är alltså till att börja med gemensam medvetenhet med en grupp, yttrande sig i telepatisk meddelelse och gemensam uppfattning av upplevelser och erfarenheter i människans världar. Det finns redan sådana grupper och det blir allt fler. Att de måste tåga med detta, beror ju på den anda av skepsis och intolerans, hån och förakt, som i rikt mått öses över alla som våga vara före teologiska och filosofiska eller vetenskapliga auktoriteterna i insikt, förståelse och telepatisk erfarenhet.

⁸⁵Det är samma eviga historia – pionjörerna bli martyrer – och aldrig lära sig de lärde, den akademiska opinionen, inse att kunskapen är en oändlig process, att de ingenting begripa av det som övergår deras vetenskap om fakta. De tro sig alltjämt om att kunna avgöra om det för dem obekanta är riktigt – utan undersökning om fakta äro fakta – kunna bedöma allt de icke veta något om. Detta är det idiotiska. Filosofien proklamerar, att all kunskap måste vara “allmängiltig och nödvändig”. Det är den icke, men det måste den bli undan för undan genom generationerna. Så djupt har omdömesförmågan sjunkit, att man i lärda kretsar gör sig löjlig över talet om “utveckling”. Med den inställningen blir det heller ingen utveckling. Kunskapen om verkligheten och livet är oändlig, men när man ser hur det lilla som hittills meddelats mänskligheten av den kunskapen och hur den misstolkats och förvrängts, när man ser hur den kunskap som ger makt att handskas med naturkrafterna missbrukas och ställs i hatets tjänst, inser man också att ytterligare kunskap icke kan meddelas andra än dem som äga förutsättning att förstå och äro villiga att leva för att tjäna det stora ändamålet – mänsklighetens, allt livs medvetenhetsutveckling. Planethierarkien tvingas att återgå till att meddela ytterligare kunskap i esoteriska kunskapsordnar. Huruvida dessa ordnar komma att vara så hemliga, att ingen utomstående ens anar deras existens, återstår att se. Omöjligt är det ej. I det fallet har man fått så många bevis på den evigt härskande intoleransen, icke bara i religiöst hänseende, att man tyvärr fortfarande nog kan vara undrande. Det blir mänsklighetens eget fel, om den går miste om fortsatt kunskap om tillvaron. Är den road av sin okunnighets spekulationer, sina illusioner och fiktioner och att ständigt hitta på nya, så blir det dessa efterblivnas sak. Pärlor ska icke kastas efter dem. Det blir dålig sådd för dem som kasta och för dem som i raseri vända sig mot pärlkastarna.

⁸⁶De kristna kyrkorna ha stort ansvar, enär de predikat lögnen, dessa verklighetsförfalskande och livsförgiftande dogmer. Deras största dumhet är att de trott på sagor, trott på vad okunnighet och omänsklighet i förening förkunnat genom tiderna. Största ansvaret faller emellertid på de kyrkofäder, som utformat kristendomens läror och uppträtt såsom sanna lärjungar till en mästare som de aldrig känt och om vilken de vittnat falskt. I det fallet finns det fog för att tala om “arvsynd”, omdömeslöshetens godtagande av det ovederhäftiga sladder genom tiderna som kallas för “religionshistorien”. Det kallas lärdom, detta att veta vad som sagts. Det nya som sägs är misstänkt. Men när det blivit historia, då har det blivit “vetenskap”.

⁸⁷AAB vänder sig på sidan 125 mot gängse talet om att initiation innebär någon sorts invigning. Initiation i esoterisk mening betyder att individen själv förvärvat medvetenhet i högre världar, medvetenhet i de organ i sina höljen som hos de flesta människor ännu äro outvecklade. Ju mer mänskligheten utvecklas, desto mindre betydelse får tillvarons materiaspekt, desto mer framträder medvetenhetsaspekten och gör sig gällande, desto klarare framstår ändamålsenligheten med allt i belysning av livets mening och mål. Buddha kom för att befria mänskligheten från fikcionalismen och Christos från illusionismen. Detta verk som då påbörjades måste fortsätta tills målet nåtts. När verkliga kunskapen om livet förvärvas, bortfaller fiktiviteten och illusiviteten, allt detta som fördummar och förfälar, väcker hat, fruktan och fiendskap.

⁸⁸Våra ögon öppnas för livets härlighet. Allas lycka och glädje gör livet till en fest för alla. En ny civilisation och en ny kultur ska bli resultat av denna ändrade livsinställning. Dessa båda termer komma att få en ny mening. Civilisation blir uttryck för det högsta uppnåeliga på lägre utvecklingsstadiet, och kultur blir civilisationens innersta med uppgift att bli icke av alla förstådda underlaget och drivkraften för en allt högre civilisation.

⁸⁹Det vanskligaste i Christos' förkunnelse torde vara att försöka befria mänskligheten från de vidskepelser (religiösa, filosofiska och vetenskapliga) som, om de få fortsätta behärska mänskligheten, leda till dess undergång eller i varje fall fördröja dess normala utveckling för årtusenden. På det området måste han räkna med opposition från de flesta ledande auktoriteterna. Det är icke den ondska vi i vår tid bevittna som blir största hindret. Den ondskan är resultatet av de desorienterande ideologier, som vilselett mänskligheten. Ju mer detta blir uppenbart, desto mer kommer drömmen om broderskap och gemenskap och riktiga mänskliga relationer att bli levande och krav på denna dröms förverkligande att bli allt större. Det finns i mänskligheten miljoner som inse detta och arbeta på ett bättre sakernas tillstånd. Det finns miljoner rättänkande människor beredda att göra sin insats. Det enda de behöva är visshet om sättet att förverkliga det goda och rätta på mest ändamålsenliga sätt. Demokratien är ett önsketänkande utan verklighetsgrund. Det förnuftiga statssystemet är icke en "världsregering" men väl ett nationernas förbund, vars grundlagar utarbetats som en syntes av de ideal som dock förefinnas i de olika politiska ideologierna. Det viktigaste är att opposition väcks mot allt auktoriserande i religioner och allt totaliserande i politiken. Rätten måste visa på individens okränkbarhet, på hans frihet att tänka, känna, säga och handla som han finner för gott, inom gränsen för allas lika rätt.

Ovanstående text utgör uppsatsen *Om Kristi återuppträdande* av Henry T. Laurency.
Uppsatsen ingår i boken *Livskunskap Fem*, utgiven 1995.
Copyright © Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency 1985, 1995.